

Hồi 39

Mưu Cao Cô Mù

ồn cây đơn đao chuyên môn lối công phá nhằm ngay vào binh khí, mong làm giảm sức biến hóa linh hoạt của đối phương.

Tiếp lối những đường đao làm những tám ngọn phán quan bút chủ động thế công, nhằm ba bộ vị thượng, trung và hạ bàn hạ thủ.

Chỉ còn hai lưỡi trường kiếm là chuyên để công vào những chỗ sơ hở.

Pho Vương đao Cửu kiếm của Thiếu Bạch tuy diệu tuyệt nhân hoàn, nhưng bởi đối phương có lối phân công tinh mật đường ấy, mỗi loại binh khí đều có hiệu dụng riêng, đều là lối đánh phản thường cho nên hể chục thi thố chiêu nào là y như rằng đều bị bốn thanh đao ngăn chặn, quán chặt khiến cho chàng không sao thi triển được hết sở trường.

Chỉ nghe thanh y thư sinh lớn tiếng cười đắc ý:

- Nếu như bốn tòa ra đời sớm mấy chục năm, tất cũng chả để cho Thiên kiếm Cơ Đồng xưng bá võ lâm suốt mấy mươi năm đằng đẳng mà chưa hề có lần thất bại.

Thiếu Bạch lúc ấy kiếm thế luôn bị chặn đón, chỗ sơ hở càng nhiều, phải vất vả né tránh những ngọn binh khí của đối phương từ bốn mặt tám hướng công tới nên không mấy chốc mà mồ hôi đã vã ra như tắm, bất giác lo thầm:

- Xem chừng nếu đánh mãi, thế tất khó khỏi thọ thương.

Thanh y nho sinh lại cười vang:

- Bọn họ võ công không cao, nhưng vì có cách phân công phối hợp chặt chẽ, khiến cho võ công của mười hai người thêm vững mạnh bội phần. Cơ Đồng chỉ biết mong sao cho kiếm thuật tinh tiến chứ chả phải kẻ tài trí gì, nếu như còn sống, thế tất là lão uất lên mà chết.

Thiếu Bạch hít mồm một hơi dài, cố nén cơn nóng giận, dốc lòng vận kiếm khắc địch.

Pho Đại bi kiếm pháp đã từng tuyệt diệu một thời, lần đầu tiên đang gặp phải cuộc thử thách cam go.

Chả trách thanh y nho sinh đã ngạo mạn, khoe khoan nhờ tài trí thông tuệ, sáng tạo ra tòa chiến pháp lạ lùng mà y tin rằng sẽ thắng được pho Đại bi kiếm pháp suốt bao năm lung tung giang hồ.

Riêng Thiếu Bạch cũng thấy pho kiếm pháp ấy chừng như đang gặp phải khắc tinh mà xưa thời chưa từng gặp, khiến cho sự thi triển trở nên khó khăn vướng vấp.

Nhất là hai thanh trường kiếm kia luôn luôn đeo sát bên hông không cho chàng cơ hội rút đao.

Khi ấy, cách duy nhất là chàng phải cố vận kiếm, hòng phát huy hết oai lực của Thiên kiếm, chế ngự mười hai tên kiếm thủ.

Từ ngày còn bé, chàng đã nếm mùi lưu lạc, khổ sở, nên dần rồi cũng biến thành người có nghị lực phi thường, gặp khi bất trắc, khó khăn chàng càng lạnh lùng, trầm tĩnh.

Lặng xem thế công của mười hai kiếm thủ, hình như biến hóa theo một cách thức khác biệt, lớp nối thành lớp, tạo thành tòa trận thế rất nghiêm mật, chặn đứng kiếm thế linh ảo của chàng.

Lối đánh ấy chặt chẽ chưa từng thấy, mười hai ngọn binh khí phối hợp tài tình như một, loáng đưa ánh lạnh rợp mờ cả một vùng cây cỏ.

Thiếu Bạch thêm bồn loạn khi thấy thế kiếm mỗi lúc một khó xoay sở, biến hoá, nội lực lại càng tiêu hao. Nếu như thế đánh mãi tất có lúc sức suy, gân mỏi, phải lâm thọ thương dưới tay cường địch.

Hiện tại là còn mỗi một phương cách là cố sao đả thương được đối phương vài người, làm cho tòa trận thế rối loạn mới mong thoát khỏi vòng vây.

Nghĩ thế chàng đột ngột thay đổi cách đánh.

Kiểm thế chợt xoay nhanh một chiêu, công thẳng vào một đại hán sử đao.

Đánh vậy, mặt bên trái chàng liền lộ một khoảng trống lớn.

Hai thanh trường kiếm cùng lúc nhanh không tưởng tượng nhoáng thẳng vào.

Lẽ thường thì Thiếu Bạch phải hồi kiếm cứu thân nhưng chàng không đổi thế công, một mặt lách sang bên né kiếm.

Dù có tránh được hai nhất kiếm, nhưng chẳng tài nào né khỏi một ngọn bút cùng lúc bất thần điểm tới.

Ánh bút lóe vụt, cắm ngay vào vai trái Thiếu Bạch sâu có nửa tấc.

Thiếu Bạch cố nhịn đau, nghiêng răng chớp động trường kiếm, ánh lạnh nháng lên, run máu tia đỏ thắm, cánh tay của một đại hán cầm đao đứt lìa ngay cùng giây phút.

Thấy nhất kiếm đắc thủ, Thiếu Bạch phấn chấn quát to, kiếm thế thành linh chuyển hướng, nhoáng nhanh chiêu đầu đứng phạm nguyệt, đâm vèo sang một đại hán, đảo ngọn phán quan bút.

Kịp nghe một tiếng rú thẳm, trước ngực tên đại hán vọt liền tia máu thắm, thân hình tức thì lắc lư như thuyền phải sóng.

Hai đại hán tích tắc thọ thương, cả tòa trận quả nhiên rối loạn, Thiếu Bạch nhịn vết thương đau, trường kiếm thuận thế khuấy động ào ạt như cơn sóng ba đào, lần lượt đánh ngã từng tên cường địch.

Tòa trận do mười hai kiếm thủ điều động chặt chẽ là thế, nhất thời trở nên hỗn loạn rối bung.

Nên biết chỗ lợi hại của thế trận là cách phân công, phối hợp tài tình, kín đáo. Cũng vì thế người nọ phải gấn bó có ảnh hưởng lớn lao với người kia. Một kẻ thọ thương trận pháp tất rối. Thiếu Bạch vừa đã thương hai tên, tòa trận đã lung lay, cách phân công phối hợp trở nên lỏng lẻo, khó khăn, lại cộng thêm oai lực mạnh mẽ của pho Đại bi kiếm pháp, kiếm khí giăng mau trong khoảng trượng vuông, bọc kín lấy mười hai kiếm thủ.

Thanh y nho sinh dường như không dè Thiếu Bạch lại có thể phá vỡ tòa trận một cách quá nhanh chóng bất giác sửng sờ.

Cả đến bọn hồng y kiếm thủ khi ấy vâng lệnh thanh y nho sinh tấn công tòa Lục giáp kỳ trận có ý muốn tương trợ đồng bạn cũng chẳng còn kịp nữa.

Nghe vang một tiếng quát là tiếng rú thảm, một đại hán tay cầm phán quan bút, thân hình bị chém phăng hai đoạn đổ sập.

Tòa đại trận rợp mờ sát khí tức thì tan tác như nước vỡ bờ.

Thì ra Thiếu Bạch bị thương nặng ở vai trái, máu ra quá nhiều, tự biết khó lòng cầm cự lâu, cần phải triệt ngay thế địch trước khi kiệt lực.

Nên khi, vội đề chân khí quát vang cùng lúc rút soạt đao.

Bao năm nức tiếng giang hồ một đường đao tuyệt thiên cổ nhoáng lên, phăng đôi tên đại hán sử dụng ngọn phán quan bút.

Trận vỡ, mười một tên kiếm thủ còn lại chỉ biết nhờ vào bản thân võ công chống đỡ hòng kiềm chế Thiếu Bạch.

Nhưng tiếc thay sức nào có thể chống được thần đao!

Một lần nữa, ngọn cổ đao lại dấy gió, vang vang tiếng rú rợn người, thêm một đại hán cầm đao bị phăng đôi thân trên văng ra cả trượng.

Thế nhưng mười tên kiếm thủ còn lại vẫn gắng gỏi khổ chiến.

Riêng Thiếu Bạch vết thương ở vai trái bắt đầu nhói đau, cơ hồ cả cánh tay tê dại hẳn đi.

Tuy là không có ý giết người, nhưng trước tình thế ấy không thể không giết, vì tay trái thọ thương nên chả tài nào vận kiếm cầm cự được.

Thiếu Bạch đành mím môi xoay đao.

Thêm tiếng thét rền, một đại hán nắm kiếm tức thời vong mạng dưới ánh Đao hồn nhất đao.

Tia máu thấm cuối cùng từ ngực y bắn té ra, nhuộm đỏ cả lớp y phục Thiếu Bạch đang mặc. Kỳ dư bọn bảy tên kiếm thủ vẫn liều mạng, xoay tròn những món binh khí công tới Thiếu Bạch.

Chẳng qua là khi ấy bọn họ chỉ công lấy lệ mạnh ai nấy đánh.

Thiếu Bạch vung kiếm đánh bạt hết binh khí, dạt bụi ngùi:

- Xem chừng bọn này không chết chắc chưa chịu thôi!

Cũng bởi giây phút nổi ý nhân từ, kiếm thế chậm đi thành thử đuôi bên phải lại trúng thêm một đao buốt lạnh.

Thiếu Bạch vốn đã mệt nhoài, giờ đuôi phải lại bị thêm một đao nữa cho nên mất sức, mềm chân ngã quy ra đất.

Giữa tình cảnh hiểm ác ấy mới biết Thiên kiếm còn chỗ diệu dụng, Thiếu Bạch xoay tròn thanh kiếm rung vang những tiếng leng keng, cả một màn binh khí ồ ạt xông tới đều bị đánh bạt về xa.

Ra là trong Vương đạo Cửu kiếm vốn có ba chiêu hai mươi bảy thức biến hóa chuyên để bảo hộ hạ bàn mà đang khi thập phần nguy hiểm, vô tình Thiếu Bạch đã thi triển ra.

Cùng với màn kiếm khí ào ạt sóng triều, Thiếu Bạch bò dậy tung khỏi vòng vây.

Thanh y nho sinh bấy giờ thấy tình hình không ổn, vội quay đầu ngựa bỏ chạy.

Thiếu Bạch vừa thoát hiểm liền chớp động cổ đao, thêm một tên nữa bỏ mạng dưới nhát đoạn hồn.

Bọn hộ vệ phục sức ba màu áo tuy hung hãn, nhưng mắt thấy cứ mỗi lần Thiếu Bạch vung đao là y như rằng có kẻ gục ngã, bất giác đều sợ hãi. Trước nhất là tên bạch y nhân cầm kiếm quá khiếp, ném cả binh khí trong tay ù té chạy.

Một người đào tẩu cả bọn hoang mang, chả tên nào dám tham chiến nên thi nhau ném bỏ binh khí, chạy cho thật nhanh.

Thiếu Bạch lơ đãng nhìn theo bóng bọn đại hán chạy tán loạn, thở phào một hơi rồi bỗng thấy trước mắt tối sầm, quay quay mấy cái như muốn xỉu.

Thì ra, chàng đã kiệt lực từ lâu, nhưng vẫn cố phải dốc hết sức tàn cầm cự đẩy lui cường địch.

Chợt có một bàn tay mềm mại đúng lúc thò ra đỡ lấy đầu Thiếu Bạch nói:

- Bị thương có nặng lắm không?

Thiếu Bạch quay lại nhìn chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp của Ngọc Giao, lộ đầy vẻ quan hoài, ánh mắt chan chứa vô hạn thâm tình, thấy vậy, chàng vận chân khí, cố thẳng người lên nói:

- Làm phiền cô nương quá.

Ngọc Giao chợt kêu thét lên thảng thốt:

- Tướng công trúng độc rồi.

Thiếu Bạch nhăn mặt chối:

- Không có! Chân chỉ bị trúng một đao và vai trái bị một nhát bút.

- Thế thì ở mũi đao có chất độc.

Thiếu Bạch vội vàng nhìn xuống vết thương chân phải thấy nó tím bầm, máu tươi rịn rịn chảy ra cũng đen tím mau chóng. Kinh hãi chàng nói:

- Không ngờ binh khí của chúng đều đã được tẩm thuốc độc cả.

Ngọc Giao hiện rõ vẻ âu lo nói:

- Nhìn máu ở miệng vết thương thấy dường như tướng công trúng độc nặng lắm, cần phải sấm chữa ngay.

Chợt công giọng trong trẻo của phái nữ đỡ lời:

- Để người nằm xuống mau, cho chất độc tiết hết ra ngoài rồi mới có thể rịt thuốc được.

Ngọc Giao quay đầu nhìn đã thấy Tuyết Quân vịn vai em chậm bước đi tới.

Thiếu Bạch gượng cười:

- Không sao, tại hạ mới bị trúng đao đấy, thời gian không lâu, dẫu cho có trúng độc thật cũng chẳng đáng ngại.

Tuyết Quân đi thẳng tới bên Ngọc Giao, khẽ giọng bảo:

- Cho tôi biết tình cảnh người trúng độc ra sao?

Ngọc Giao mạnh dạn đáp:

- Miệng vết thương dài độ hai tấc, sâu cỡ nửa tấc có hơn, may không trúng gân.

- Máu ra sao?
- Hơi đen.
- Cô nương nên nghe lời tôi nói!
- Tất nhiên rồi, xin nói mau đi.

Tuyệt Quân không để cho Ngọc Giao hối thúc, nói liền:

- Điềm vào ba huyết Phục thổ, Phong thị, Trung hội ở chân.

Ngọc Giao ra tay thần tốc, xong hỏi:

- Rồi sao nữa?
- Cô nương lấy kiếm khoét hết chỗ thịt độc ở chung quanh vết thương đến khi nào thấy máu tươi mới thôi.

Ngọc Giao ngần ngừ:

- Làm vậy người chẳng đau lắm sao?

Tuyệt Quân thản nhiên:

- Chuyện liên quan tới sinh mạng của người, có đau cũng phải chịu chứ không có cách nào khác. Xưa kia Quan Vân Trường còn ngồi ngay tươi tỉnh cho thầy thuốc cạo xương để gọt hết chất độc, hào khí như vậy mới lưu truyền muôn đời. Nay vết thương của mình chủ đã chạm vào xương đau.

Ngọc Giao cắn môi nói:

- Phạm cô nương dạy phải.

Nói xong, tiện có trường kiếm trong tay nàng từ từ rạch hết những chỗ thịt nhi-m độc quanh vết thương Thiếu Bạch. Cũng may, chỉ một lát độ mấy phân đã thấy có máu tươi.

Đã bị thương, nay lại bị khoét thịt, Thiếu Bạch dẫu là tay anh hùng gan góc cũng phải đau điếng, mồ hôi vả ra đầy người.

Ngọc Giao dừng tay nói:

- Xung quanh đã thấy máu tươi rồi.
- Hay lắm, đỡ người vào trong trận.

Ngọc Giao chớp chớp đôi mắt to đen nhìn Tuyệt Quân, định nói lại thôi, nhưng người vẫn đứng yên bất động.

Tuyệt Quân thúc dục:

- Lúc này là lúc nào mà cô nương còn ngại chuyện nam nữ này nọ.

Thiếu Bạch cố vùng đứng lên nói:

- Khỏi phiền Trương cô nương, tại hạ còn đi được.

Tuyệt Quân cau mày:

- Chưa bôi thuốc thì mình chủ không nên cử động nhiều.

Ngừng lại giây lát, nàng dịu giọng:

- Lúc này mình chủ là người bệnh, tiện thiếp là thầy thuốc, hay nhất là mình chủ nên nghe lời thầy thuốc.

Vừa dứt lời, Tuyệt Quân đột nhiên vung hữu thủ, điểm ngay hai huyệt trên người Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch nhũn người ra, khụy xuống.

Ngọc Giao như cái máy, thò tay phải đỡ lấy Thiếu Bạch.

Tuyệt Quân nói:

- Trong trận còn có địch sót lại đương ra sức kháng cự, cô nương đi theo phía sau tôi vào trận.

Cô nương người ngang bướng bất trị là Ngọc Giao lúc này không hiểu vì có gì mà vô cùng ngoan ngoãn, nghe lời Tuyệt Quân răm rắp, nàng chịu bồng Thiếu Bạch đi theo Tuyệt Quân.

Thiếu Bạch tuy bị điểm huyệt, không thể cử động được thời nhưng tai mắt vẫn còn nghe thấy rõ. Chàng thấy bao nhiêu những tay hồng y kiếm sĩ hầu hết đã nằm la liệt dưới đất, hiển nhiên đều đã bị điểm trúng huyệt đạo, bất giác nghĩ bụng:

- Nếu phải biết sớm trận này có oai lực như vậy cũng chẳng phải xông ra đánh nhau với địch nhân làm gì.

Còn đang suy nghĩ thì chàng đã được đưa vào trong nhà tranh rồi.

Chỉ thấy đại hán áo vàng có bộ râu dài và đến mười mấy hồng y kiếm sĩ xếp bằng tròn ngồi hai mắt nhắm chặt dựa lưng vào vách trúc.

Đột nhiên có tiếng Tuyệt Quân sẽ nói:

- Có thể để người xuống được rồi.

Ngọc Giao đỏ mặt, khẽ tay đặt Thiếu Bạch xuống.

Tuyệt Quân nói:

- Xin cô nương đi gọi Vạn hộ pháp và hai vị Hoàng Vĩnh, Cao Quang nói họ mang hết những tay hồng y kiếm thủ bắt sống được về cả lầu tranh.

Ngọc Giao sẽ dạ một tiếng, quay người đi nhanh.

Bây giờ, Tuyệt Quân mới quay sang nói với Thiếu Bạch:

- Thương thế của mình chủ không phải nhẹ gì, mong rằng nghe lời thuộc hạ. Minh chủ mang một trách nhiệm nặng nề trên vai không được khinh xuất coi thường mạng sống. Nên biết lúc này minh chủ bị thương là rất không phải lúc, nếu minh chủ không phải ở ngôi vị cao cả thì thuộc hạ tất phải hỏi tội minh chủ trước về sự tự ý xuất trận nghênh địch...

Ngừng lại giây lát, nàng tiếp:

- Tuyệt Nghi, em giải huyệt đạo cho người rồi bôi thuốc sinh cơ chỉ huyết tán.

Tuyệt Nghi vâng lời, đi tới bên Thiếu Bạch giải huyệt đầu đầy rồi mới lấy trong người ra một bình ngọc nhỏ màu xanh, đổ một ít bột màu trắng rắc lên miệng vết thương của Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch cảm thấy vừa ngại ngùng, vừa hồi hộp. Nhiều lần muốn đánh tiếng nhưng không hiểu sao lại thôi.

Qua một khắc thời gian, Ngọc Giao dẫn Vạn Lương và bọn Hoàng Vĩnh chạy cả lại, mỗi người đều cấp nách hai hồng y đại hán.

Tuyệt Quân đằng hắng mấy tiếng:

- Trương cô nương, thế nào?

Ngọc Giao đáp:

- Vạn hộ pháp và Hoàng, Cao nhị vị đều đã đến.

- Hay lắm, trước hẳng chuyển hết bọn người bị gục trong trận vào nhà.

Bọn Vạn Lương ứng tiếng đáp, chạy bay khỏi mao xá.

Ba người ra ra vào vào có bốn năm bận mới khiêng hết đám hồng y nhân vào trong ngôi nhà tranh.

Vạn Lương nhắm đếm số người, báo cáo:

- Ngoại trừ những tên thọ thương và tử vong, còn lại đúng ba mươi sáu hồng y kiếm thủ.

Tuyệt Quân nói:

- Cường địch qua cuộc chiến thảm bại này, chắc nội trong một ngày chúng chưa dám tới quấy phá lại. Vậy thỉnh Vạn hộ pháp đi lo ngay ba cỗ mã xa, dàn ở bên ngoài trận rồi quay về đây chờ lệnh.

Vạn Lương chùng như muốn hỏi gì nhưng lại thôi, xoay mình chạy đi.

Tuyệt Quân lẩm bẩm:

- Có thêm ba mươi tám người tương trợ, thanh thế cũng chẳng phải nhỏ. Kim đao minh chủ xuất hiện giang hồ hẳn là sẽ gây ít nhiều chấn động.

Hoàng Vĩnh đằng hắng:

- Phải chăng ý cô nương muốn thu dụng bọn họ?

- Đúng thế, tiện thiếp bày tòa Lục giáp kỳ trận dụng ý là ở chỗ đó.

Hoàng Vĩnh tròn mắt ngạc nhiên:

- Nhưng biết bọn họ có chịu theo lệnh ta không?

- Việc ấy hẳn là phải có cách.

Thiếu Bạch ngồi một bên bụng nghĩ:

- Ấy là việc lạ lùng chưa nghe thấy, nên xem xem nàng dùng cách nào?

Chỉ nghe Tuyệt Quân nói:

- Điểm huyết đạo tứ chi của bọn họ và giải các huyết bị điểm, sao cho họ có thể tai nghe, mắt thấy và bụng nghĩ.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang y lời, trước điểm huyết khắp tứ chi của hoàng y đại hán râu dài, kế lần lượt điểm hết lượt ba mươi sáu hồng y kiếm thủ, xong mới giải khai hôn và mê huyết cho bọn họ.

Ngoảnh đầu nhìn, thấy Tuyệt Quân đã xoay lại, đứng quay lưng về phía bọn hồng y kiếm thủ.

Hoàng Vĩnh lấy làm lạ, chực đánh tiếng hỏi thì đã nghe vẳng giọng êm ái như mơ của Tuyệt Quân:

- Cho họ mỗi người một ly rượu trắng.

Liền lúc đó, Ngọc Giao tay bưng một mâm gỗ đi tới.

Bọn Hoàng Vĩnh nghe đã quen giọng Tuyệt Quân thì không lấy gì làm lạ, nhưng hoàng y và ba mươi sáu tên hồng y kiếm thủ đáng chừng như chưa từng được nghe giọng nói ngọt ngào hơn thế, cho nên thấy đều mê mẩn tâm thần.

Nàng Ngọc Giao xinh đẹp tuyệt vời khi ấy đã rào thẳng đến trước mặt hoàng y đại hán nói:

- Thỉnh dùng ly rượu nhạt.

Đại hán lạnh lùng nhìn Ngọc Giao im lặng.

Tuyệt Quân cao giọng:

- Nếu như họ không chịu uống, hãy điếm vào Thiên đột huyết.

Hoàng Vĩnh y lời, nhanh nhẹn điếm huyết hoàng y đại hán.

Ngọc Giao đến gần một hồng y kiếm thủ:

- Uống cho một ly.

Y lắc đầu, lạnh nhăm nghiền mắt.

Tuyệt Quân tuy là đứng xoay lưng về bọn kiếm thủ, nhưng được em nắm tay kể rõ, nên tình hình ở đương trường chả gì không hay, nàng tức bực:

- Hãy dùng tiên l-, hậu binh đối với họ, tên nào không chịu uống độc tửu, cứ thẳng tay điếm vào Thiên đột huyết.

Hoàng Vĩnh nghĩ bụng:

- Hay chưa! Sao lại nói toạc ra rượu có chứa chất độc thì đổ bảo tên nào còn dám uống!

Vừa nghĩ nhưng tay vẫn cùng Cao Quang điếm như chớp, thoáng mắt đã đi hết lượt ba mươi sáu hồng y kiếm thủ.

Tuyệt Quân hỏi:

- Bọn họ có cả thấy bao nhiêu người?

Ngọc Giao ứng tiếng:

- Ba mươi bảy.

- Được lắm, hãy chuẩn bị cho ba mươi bảy mũi độc châm đi.

Ngọc Giao sẽ đáp, thò tay rút trong người ra một bao độc châm, đặt lên cái mâm gỗ.

Tuyệt Quân nói:

- Người đời chỉ biết sau khi ngũ âm tuyệt huyết bị thương trong lòng quặn đau như phải trăm kiến đốt chứ chắc chưa hết biết đến cái mùi vị độc châm quá huyết.

Người giây lâu nàng tiếp:

- Trừ kẻ tự nguyện uống độc tửu ra, cứ cầm cho họ một mũi châm đúng vào âm hội huyết, bởi đây là cái huyết khởi nguyên, chất độc trong mũi châm sẽ bắt đầu từ Khúc cốt huyết, đi qua Trung cực, Khai nguyên cho đến hết thiên huyết, Nhân trung hai mươi bốn yếu huyết. Xem nếm mùi kỳ độc xuyên huyết mạch, cảm giác họ thế nào?

Giọng nói của nàng thanh thốt, êm rung như mái tóc bông xỏa bay sau gáy, nhưng nghe nó rất mực lạnh lẽ, ai cũng phải sởn óc.

Bỗng nàng thở dài sườn sượt:

- Ấy cũng là việc vạn bất đắc dĩ, chờ xem trong công phu cạn chén trà nóng, nếu chưa có kẻ nào tự nguyện uống độc tửu chư vị hãy bắt đầu động thủ.

Thiếu Bạch ngưng thần nhìn, thấy bọn hồng y nhân thấy đều tròn mắt, nhìn chằm chập vào gói độc châm trong mâm, hiển nhiên họ đang nghĩ lung đến cái sống chết, nhưng chưa ai dám hó hé.

Tuyệt Quân lại nói:

- Các người không dám nói cũng chả đáng lạ, vì chắc hẳn chủ nhân các người đã có khốc hình chế phục các người, nên chỉ các người không dám bội phản y, sợ rằng sau này sẽ bị trừng phạt. Nhưng đây là việc mai sau, còn giờ đây, nếu các người ngoan cố không nghe ta, lập tức sẽ bị trừng phạt bằng một thảm hình vô nhị trên cõi thế.

Ngừng lại, nàng buông tiếng thở dài:

- Ôi! Chắc là các người còn chưa tin, vậy ta đành chọn một tên ra thử trước cho các người xem.

Thiếu Bạch nghi ngại:

- Dùng cách uy hiếp ấy hẳn là bọn họ không sợ, nếu như thứ độc tửu kia thật có thể thâm phục được họ thì sao chẳng bắt ép họ uống?

Nghĩ được có thể đã nghe tiếng Tuyệt Quân nói to:

- Mau lôi tên áo vàng thử trước.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang nhanh chân khiêng bồng hoàng y đại hán đặt ngay giữa nhà.

Hai người thi hành xong đã nghe vang vang tiếng Tuyệt Quân:

- Vị huynh đài ấy dầu sao cũng là một đường chủ, có thân phận cao nhất trong đám người cho nên trước ta hãy nên buộc y uống ky độc tửu xem.

Hoàng y đại hán cười khẩy:

- Mỗi một ly rượu còn con có gì đáng kể, cứ đem lại cho ta!

- Thức thời mới là tuấn kiệt, cho y một ly đi.

Cao Quang nhẹ tay nhắc một ly rượu, kê vào môi đại hán.

Hoàng y nhân khảng khái ngẩng cổ uống ực một hơi cạn sạch.

Ngoại trừ hai chị em họ Phạm, không ai rõ chất độc trong ly rượu là loại dược vật gì mà mất thấy sau khi uống dứt hơi, hoàng y đại hán bỗng biến đổi sắc diện.

Giây lâu, y phá cười lớn.

Tuyệt Quân nói nhanh.

- Điểm á huyết y.

Hoàng Vĩnh vội điểm á huyết của hoàng y nhân và hỏi:

- Cô nương, người này sao thế!

- Chả sao cả, yên rồi y sẽ ngủ một giấc ngon lành.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang đều không hiểu Tuyệt Quân có cơ mưu gì, đành nghe lời buông hoàng y đại hán ra.

Chỉ thấy y há rộng miệng, tựa thể trong lòng có việc vui sướng quá đỗi, nhưng vì á huyết bị điểm nên không sao bật thành tiếng cười.

Tuyệt Quân ý chừng nôn nóng:

- Muộn lắm rồi, vì mỗi cái việc độc tửu nhỏ nhất, chúng ta không thể chờ họ lâu được, cứ nhanh là hãy cầm độc châm, xem kẻ nào không chịu uống rượu thì cầm luôn độc châm vào Hội âm huyết y.

Cao Quang, Hoàng Vĩnh lẳng lặng làm theo, thích kim suốt lượt ba mươi sáu tên đại hán.

Giây phút sau thấy trên trán họ mồ hôi bắt đầu nhỏ giọt.

Chỉ một thoáng, những giọt mồ hôi vả ra trên trán bọn hồng y đại hán đã loang to bằng hạt đậu, lăn dài xuống má, và cứ thế, chả mấy chốc toàn thân họ đều ướt đẫm.

Thấy vậy Thiếu Bạch nghĩ bụng:

... (thiếu hai trang)

Thiếu Bạch trầm ngâm:

- Ý cô nương muốn nói có phải sau khi họ được giải trừ chất kịch độc, ta lại hạ độc?

- Vẫn còn cách khác.

- Hay lắm, trong hiểm cảnh này, phiền cô nương lo liệu cả cho.

- Thuộc hạ xin tuân.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Tốt, chỉ cần tiếng lãnh mệnh là mọi việc về sau khỏi phải mình định liệu.

Và chàng lặng nghĩ tiếp:

- Dần dà cô nàng càng biểu lộ bản lãnh, hành sự có quyết đoán cứng cỏi hơn, xem thật khác hẳn cái dáng nhút nhát khiêm nhượng buổi ban đầu.

Cả ngôi nhà tranh đột ngột chìm trong tĩnh mịch, lặng cho thời gian chậm chậm trôi.

Không biết qua bao lâu, bỗng nghe vẳng có tiếng thở dài, hoàng y đại hán bắt đầu cử động chân tay.

Hoàng Vĩnh vội đánh tiếng.

- Hoàng y nhân đã tỉnh.

Tuyệt Quân thung thỉnh nói:

- Giải huyết đạo cho y.

Hoàng Vĩnh ngơ ngác:

- Huyết nào?

- Tất cả những huyết bị điểm đều giải hết.

- Giả như y vẫn chưa chịu thuận phục?

- Chả sao, vì nội trong nửa tiếng y chưa thể làm gì được.

Thiếu Bạch biết rõ hoàng y nhân võ công cao cường, nếu động thủ tất Hoàng Vĩnh và Cao Quang đều không phải là đối thủ của y, nên chỉ, hữu thủ nắm vội đốc đao phòng sẵn. Nếu y có phản kháng sẽ chẳng kể thân đang thọ thương nặng, thi triển Đoạn hồn nhất đao, tức khắc lấy mạng y.

Tuyệt Quân đã tỏ nét oai nghiêm trước mặt bọn Cao Quang nên Hoàng Vĩnh không dám trái lệnh, giải hết huyết đạo toàn thân cho hoàng y nhân.

Chỉ thấy hoàng y đại hán vươn vai mấy cái, mở bừng mắt nhìn quanh đoạn lồi còm bờ dầy.

Tuyệt Quân lạnh lùng:

- Các hạ vận khí xem chất kinh độc trong bụng đã tiêu hết chưa?

Đại hán chực nói gì, nhưng nghe tiếng Tuyệt Quân liền im bật, chập lâu mới hỏi:

- Cô nương sao biết tại hạ uống phải chất độc?

Tuyệt Quân nghiêm trang:

- Nếu như không biết, ta cũng chẳng phải thí thuốc giải cho các hạ uống.

- À, ra là cô nương bảo ly rượu ấy không phải độc dược mà là linh dược giải độc.

Bây giờ nội tạng của các hạ đã tiêu độc, huyết đạo toàn thân lại được giải hết, nếu muốn đào tẩu thì ấy là dịp tốt nhất.

Hoàng y nhân lăm lét nhìn tứ phía.

- Bên ngoài nhà vẫn còn kỳ trận, cho là có đào tẩu được, cũng khó thoát.

- Các hạ biết thế cũng là khá.

Hoàng y nhân liếc sang mấy chục đại hán ngủ lằn lóc:

- Bọn người này sau khi sa cơ trong trận bị các người bắt?

- Các hạ sinh tử hiện chưa biết chắc, còn đi hỏi chuyện người, chẳng là quá ngông sao?

Hoàng y nhân chậm đứng dậy mỉm cười.

- Cô nương giải độc và huyết đạo cho tại hạ, chắc phải có dụng tâm?

Tuyệt Quân đáp gọn:

- Đúng thế.

- Dám hỏi có thể nói cho tại hạ nghe chăng?

- Các hạ trước hết hãy cho biết tánh danh?

- Tại hạ có nói tên, sợ chư vị cũng không biết, vì chuyện đã xảy ra hai mươi năm về trước.

Bỗng có một giọng khàn khàn đỡ lời:

- Các hạ cứ nói! Chỉ cần nhắc tên nhân vật lão phu sẽ biết ngay.

Quay nhìn thấy Vạn Lương chạy vào.

Hoàng y nhân liếc nhìn Vạn Lương lạnh lùng:

- Hoàng hạc Châu Chính.

Vạn Lương giật nảy mình, nhìn sững hoàng y đại hán:

- Các hạ thật là Hoàng hạc Châu Chính đại hiệp?

Hoàng y nhân cười khẩy:

- Sao? Các hạ không tin ta?

Vạn Lương lắc đầu:

- Khó ai tin được.

- Vì lẽ gì?

Vạn Lương ra chiều nghi lung:

- Châu Chính nức tiếng nghĩa hiệp, giang hồ ai cũng biết, chứ có đâu lại như các hạ?

Hoàng hạc Châu Chính búng giận:

- Các hạ đã gặp Châu Chính?

- Chưa gặp, nhưng đã nghe danh từ lâu...

- Thế thì tại sao dám quyết đoán lão phu không phải là Hoàng hạc Châu Chính?

Vạn Lương phá cười:

- Nếu các hạ quả là Châu Chính, có lẽ nào lại về hòa với kẻ ác, làm loạn võ lâm?

Châu Chính chột cúi đầu nín thính.

Thấy thế Hoàng Vĩnh ái ngại:

- Bất luận các hạ có phải là Hoàng hạc Châu Chính hay không, nhưng xem người đường đường cũng là trang hào kiệt, sao lại đắm mình trong hàng ma đạo như thế?

Châu Chính sẽ thở dài, ngược nhìn Vạn Lương:

- Các hạ là ai?

Vạn Lương đáp:

- Sinh tử phán Vạn Lương.

Châu Chính gật nhẹ:

- Nghe tên quen lắm.

Tuyệt Quân xen vào nói:

- Việc này không trách được y, cũng là vạn bất đắc dĩ, chứ thử hỏi đã là một giang hồ cao nhân, ai lại chịu vùi chôn tên tuổi tự mang gông cho người sai sử?

Châu Chính buồn bã nhìn sang bọn hồng y nhân:

- Chư vị cũng đừng nên coi khinh bọn hồng y kiếm sĩ này, vì trước khi chưa nhập thánh cung, họ đều là những tay hào kiệt danh dậy một phương.

Tuyệt Quân nói:

- Đó là việc của họ, hiện tại chúng ta hãy nói riêng chuyện của Châu đại hiệp trước.

Châu Chính hơi ngạc nhiên:

- Chuyện gì của tại hạ?

- Các hạ tính thế nào bây giờ?

Châu Chính ngẩng mặt, thở dài sườn sượt:

- Cô nương phải là nhân vật thủ não?

- Châu đại hiệp đoán nhầm rồi, tiện thiếp bất quá chỉ là mưu sĩ phò trợ cho Kim đao minh chủ.

Châu Chính sững sốt, quét mắt nhìn khắp căn nhà:

- Kim đao minh chủ, cái tên nghe lạ quá.

Tuyệt Quân nghiêm giọng:

- Minh chủ chúng tôi nhận lãnh chính nghĩa chi đạo, thế thiên hành đạo, đứng ra bảo vệ chính nghĩa võ lâm, văn cứu cơn ba đào dấy động trong thiên hạ. Giải trừ kiếp nạn cho giang hồ,

nên chỉ là đồng đạo võ lâm của chúng ta phải nên dốc lòng phò trợ người mới mong dập tan cơn sóng gió.

Châu Chính nghe nói bỗng phá cười vang.

Vạn Lương kinh ngạc:

- Có việc gì làm các hạ phải thích thú?

Châu Chính thu tiếng cười gặng hỏi:

- Chính nghĩa kim đao của quý minh chủ phải chăng là di vật của Chính nghĩa lão nhân?

Tuyết Quân đáp:

- Đúng vậy.

- Tại hạ nghe nói Chính nghĩa lão nhân có để lại trên thanh Kim đao ba cách trị sự, nhưng vì ra đời quá muộn, chứ vì mà có nó sớm độ hai mươi năm, có thể đã hiệu triệu được toàn thể võ lâm đồng đạo, vì hai chữ chính nghĩa, sẽ về qui phục dưới cả trướng Kim đao.

- Sao bảo là muộn?

- Bởi vì cách đây hai chục năm Thánh cung thần quân vừa mới phát động trên giang hồ, thì khi ấy còn mong có cơ cứu vãn, chứ giờ quá muộn rồi. Dù cho Chính nghĩa lão nhân có phục sinh, Thiên kiếm, Bá đao tái hiện cũng khó lòng vãn hồi được đại thể đã thành hình trong võ lâm.

- Kim đao minh chủ bọn ta một thân có đủ hai tuyệt học Thiên kiếm, Tuyệt đao lại có được Chính nghĩa kim đao thì việc thanh trừ quần ma, tà khí cho thiên hạ tất phải là thành công.

Thiếu Bạch nghe nói ngượng đỏ cả mặt.

--- o O o ---